

Lina Žutautė

„Ferdinandas ir Pū“

„Susitikimas“

SUSITIKIMAS

Tada atsidarė galinės durelės. Iš mašinos nedrąsiai šypsodamasis išlipo šviesiaplaukis berniukas. Jis apsidairė ir tuoj išvydo Pūkselį.

– Pūkseli! Atsiradai! – Berniukas puolė prie Pūkselio, pakėlė jį į orą ir stipriai priglaudė prie krūtinės. – Pūkseli, niekas tavęs daugiau neišdrįs iš manęs atimti, – sukuždėjo berniukas šuneliui į ausį, švelniai glostydamas jam nugarą.

Didžiulis gniutulas užspaudė šuneliui gerklę. kažkas karštas ištekėjo iš akies ir kaptelėjo į žolę. Pūkselis viską atsiminė.

Viską! Ir trykšdamas džiaugsmu puolė laižyti berniukui ausis, skruostus, nosį, burną.

– Ignai, čia tu! Aš tave prisiminiau! – netilpdamas savame kailyje spurdėjo berniuko rankose Pūkselis.

– Prisiminiau ir tave, ir tavo senelį, ir tą storulę, ir ... ir dėžę su kaspinu. Ir pažadu tau, kad daugiau niekada nesileisiu uždaromas į dėžę ir išvežamas! Aš pažadu!

Ignas klausėsi linksmo šunelio amsėjimo ir vis glostė jo švelnią baltą nugarą.

– Matai, aš juk sakiau, kad atsiras, – išgirdo už nugaros senelio balsą Ignas. – Draugai turi rasti kelią vienas pas kitą, kitaip ir būti negali.